

Arrest

nr. 335 475 van 4 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat TENDAYI WA KALOMBO
Verlaatsstraat 37
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat TENDAYI WA KALOMBO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster heeft de Colombiaanse nationaliteit. Zij dient op 15 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in en wordt op 26 november 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 februari 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Villavicencio, departement Meta, Colombia. U woonde van uw geboorte tot 2013 in Armenia, departement Quindio, Colombia en werd daar sinds uw vierde levensjaar opgevoed door uw maternale grootmoeder. Van 2013 tot 2021 woonde u in Panama City, Panama. Uw partner, C.M.A.R. (CGVS [...]; DVZ [...]) vervoegde u ook in Panama. Samen

keerden jullie in 2021 terug naar Armenia, Colombia, waar jullie tot aan jullie vertrek naar België verbleven. U bent sinds 2019 getrouwd met C.M.A.R. Samen hebben jullie een zoon S.A.N., geboren op 21 juli 2016 te Panama City, Panama (DVZ [...]) en een dochter Z.A.N., geboren op 5 mei 2020 te Panama City, Panama (DVZ [...]).

In januari 2021 keerde u samen met uw gezin terug naar Armenia, Colombia. Daar verbleven jullie bij uw maternale grootmoeder en de ouders van uw echtgenoot. Zo'n maand na jullie terugkomst uit Panama startten jullie met het uitbaten van een eetzaak en een parkeerplaats.

Op 8 januari 2024 deden jullie zoals gewoonlijk de zaak open. Jullie zagen er een brief liggen. U opende de envelop en toonde de brief aan uw echtgenoot. Er werd jullie 8 miljoen pesos gevraagd door de ELN. U verkeerde diezelfde dag en de volgende dagen in shock en kreeg paniekaanvallen. Uw partner probeerde u gerust te stellen door te zeggen dat het wellicht een mop was en niet al te serieus was. U twijfelde om naar de politie te stappen maar was bang dat er iets zou gebeuren aangezien u hiervoor gewaarschuwd werd in de brief. Uiteindelijk besloten jullie om er verder geen aandacht aan te besteden, hoewel u nog steeds bang was.

Op 2 februari dienden twee mannen zich aan bij uw zaak. Uw partner was op dat moment niet aanwezig omdat hij jullie zoon ging ophalen van school. De twee mannen deden teken dat u naar hen moest komen en één van hen vertelde u dat ze er waren om u te herinneren aan het akkoord. Hij vertelde verder dat ze wisten waar uw zoon naar school ging en dat ze er geen enkel probleem mee zouden hebben om uw zoon iets aan te doen of uw zaak in brand te steken. Ze vertrokken. U sloot de koffiezaak, de parking bleef open. Uw echtgenoot kwam zo'n kwartier na de feiten aan en u vertelde hem wat er gebeurd was.

Jullie besloten om de openingsuren van de koffiezaak aan te passen en de sluitingstijd te vervroegen naar 17 uur. U ging ook zo'n half uur tot 40 minuten eerder voor de les gedaan was naar de school van uw zoon om hem op te halen, uit voorzorg. Jullie besloten verder om de zaak te verkopen, hetgeen gebeurde op 15 februari.

U besloot ook dat u niet langer in het land wilde blijven en begon de verschillende opties op te zoeken; Samen met uw echtgenoot en twee kinderen verliet u op 26 maart 2024 Colombia. Jullie kwamen op 27 maart 2024 aan in België. Jullie verzoek om internationale bescherming dienden jullie in op 15 april 2024.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort alsook het Colombiaans en Panamees paspoort van uw kinderen, de Panamese identiteitskaart van uw kinderen, de brief die u van de ELN ontving, administratieve documenten aangaande de koffiezaak en parking.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u, uw partner of uw kinderen het slachtoffer worden van uw belagers (CGVS, p. 10). Na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uw asielmotieven zijn volledig gebaseerd op de asielmotieven die uw partner C.M.A.R. (CGVS [...]; DVZ [...]) uiteenzette in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing van uw partner. De motivering in de beslissing van uw partner luidt als volgt:

U vreest dat u, uw vrouw of uw kinderen het slachtoffer worden van uw bedreigers (CGVS, p. 9), waarvan jullie vermoeden dat het de ELN zijn (CGVS, p. 20). Na het persoonlijk

onderhoud op het Commissariaat-Generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw relaas en het relaas van uw partner enkele tegenstrijdigheden bevatten, met name over de gebeurtenissen die op 8 januari 2024 plaatsvonden.

Zo vertelt u dat u op 8 januari 2024 de parking opendeed en dat jullie een envelop zagen liggen. U vertelt verder dat u die envelop opendeed en de brief erin zag. U toonde deze brief vervolgens ook aan uw vrouw (CGVS, p. 12). Uw vrouw vertelt ook dat jullie samen de parking binnen gingen en de envelop zagen liggen. Echter vertelt zij dat zij de envelop oprapte en opende en daarna aan u toonde (CGVS T., p. 10; p. 14).

Ook wat jullie reactie op de gebeurtenis betreft geven jullie een uiteenlopend beeld. Zo verklaart u dat jullie na het openen van de envelop hier verder geen aandacht meer aan besteedden (CGVS, p. 12) en dat jullie geen maatregelen namen na ontvangst van de brief (CGVS, p. 13). Uw vrouw daarentegen vertelt dat ze bij het openen van de brief in shock verkeerde en dat jullie beiden bevroren waren toen zij u de brief toonde (CGVS T., p. 10). Ze vertelt verder dat jullie de rest van 8 januari alsook de volgende dagen in shock verkeerden. Ook leed uw vrouw aan paniekaanvallen en zou u getracht hebben haar te kalmeren door te vertellen dat het wellicht een mop was. Uw vrouw las de brief echter elke dag opnieuw. Ze vertelt verder dat de tijd erna wel weer normaal verliep, maar dat jullie wel nog altijd bang waren om bedreigd te worden of dat het geld opgeëist ging worden en dat het niet meer zoals vroeger was. Haar paniekaanvallen en depressie waren zelfs zo ernstig dat haar grootmoeder dacht dat jullie huwelijksproblemen kenden (CGVS T., p. 10-11; p. 15). Volgens uw vrouw leefden jullie in januari en februari in angst en waren jullie er continu over aan het nadenken (CGVS T., p. 16). Opvallend verder is dat uw vrouw ook verklaart dat u het het zwaarst te verduren kreeg in de periode van begin januari tot februari aangezien u niet alleen voor de zaak moest zorgen, maar ook voor uw vrouw (CGVS T., p. 16). Bovendien verklaart uw vrouw verder dat jullie de uren van de koffiezaak veranderden. Daar waar deze vroeger tot 20u open bleef, werd deze na de feiten van 8 januari doorgaans rond 16 à 17 uur gesloten (CGVS [T.], p. 15). Ook zouden jullie een knuppel en pepperspray gekocht hebben en het nummer van de lokale politie opgeschreven hebben (CGVS T., p. 16). Deze uiteenlopende verklaringen aangaande jullie gedrag en de maatregelen die jullie al dan niet namen ten gevolge van het incident vallen moeilijk met elkaar te rijmen en getuigen van weinig doorleefdheid.

Ook in jullie verklaringen over de feiten van februari kunnen er enkele tegenstrijdigheden gevonden worden.

Zo verklaart u dat u jullie zoon naar school bracht op het moment dat u aangesproken werd door de twee bendeleden (CGVS, p. 10; p. 14). Uw vrouw daarentegen verklaart dat u uw zoon op school was gaan ophalen (CGVS T., p. 11). Gevraagd of er nog andere mensen aanwezig waren op het moment dat uw vrouw aangesproken werd, verklaart u van niet (CGVS, p. 14). Uw vrouw daarentegen verklaart dat haar grootmoeder haar die dag aan het helpen was in de koffiezaak en dat zij met klanten bezig was en dus niets gezien heeft (CGVS T., p. 17). Volgens haar bevond zij zich, in tegenstelling tot wat u beweert, niet alleen in de zaak. Ook verklaart u dat uw vrouw voor de rest van de dag bij u bleef (CGVS, p. 14). Uw vrouw verklaart dat zij nog tot rond 15 uur bij u bleef maar dan naar huis vertrok. U bleef toen nog ter plaatse tot 20u30 (CGVS T., p. 18). Gevraagd of jullie na die gebeurtenis specifieke voorzorgen namen, verklaart u van niet en dat u niet naar de politie ging omdat deze corrupt is (CGVS, p. 15). Verduidelijkt dat voorzorgen in brede zin geïnterpreteerd mag worden en gevraagd of er iets veranderde aan jullie manier van leven na begin februari, verklaart u van niet, dat jullie enkel van jullie huis naar het werk gingen en anders niet meer buiten kwamen (CGVS, p. 15). Uw vrouw daarentegen vertelt in haar relaas dat jullie besloten om de koffiezaak maar tot 17 uur open te houden en dat zij jullie zoon ook vroeger ging afhalen op school. Daarbij wachtte ze aan de deur en bleef ze soms 30 à 40 minuten wachten. Ze voegt hieraan toe dat ze echt getraumatiseerd was (CGVS T., p. 11). Wat later stelt ze dat ze uw zoon een uur op voorhand ging ophalen (CGVS T., p. 18). Wederom leggen jullie uiteenlopende verklaringen af over het verloop van deze dag alsook jullie gedrag, hetgeen blijk geeft van weinig doorleefdheid en jullie geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Opvallend verder is dat uw vrouw verklaart dat zij na het vertrek van de twee mannen stond te trillen en huilen en een vreselijke paniekaanval kreeg (CGVS [T.], p. 17). u kwam zo'n 5 à 10 minuten (CGVS [T.], p. 17) à een kwartier (CGVS [T.], p. 11) na de feiten aan. Uw vrouw verklaart verder ook dat haar grootmoeder aanwezig was, maar dat zij niets gemerkt heeft. Uw vrouw zou terug naar binnen zijn gegaan maar niets gezegd hebben aan haar grootmoeder. Ze heeft haar grootmoeder tot op de dag van vandaag nog niets verteld (CGVS [T.], p. 17). De koffiezaak werd wel meteen gesloten (CGVS [T.], p. 11). Dat de grootmoeder van uw partner van de hele zaak niets gemerkt zou hebben ondanks het plotse sluiten van de koffiezaak en de paniekaanval en het huilen van uw partner en zonder vragen naar huis zou zijn vertrokken, is weinig aannemelijk.

Ook bij de verkoop van jullie zaak kunnen vragen gesteld worden.

Zo stelt uw vrouw dat er al meerdere mensen hadden laten weten geïnteresseerd te zijn om de zaak over te kopen moesten jullie dit ooit beslissen (CGVS T., p. 11). Ook deed de zaak het goed en was het ideaal

gelegen (CGVS T., p. 11). De inboedel van de winkel schatte uw vrouw op zo'n 15 à 20 miljoen Colombiaanse pesos (CGVS T., p. 13). Toch gingen jullie akkoord met het verkopen van jullie zaak voor 6 miljoen Colombiaanse pesos (CGVS T., p. 20). Jullie vliegtickets kochten jullie pas in de tweede week van maart omdat jullie nog wat spullen dienden te verkopen om deze te kunnen financieren (CGVS T., p. 20). De vliegtickets kostten jullie uiteindelijk 20 miljoen Colombiaanse pesos (CGVS, p. 20-21). Met het oog op een zo spoedig mogelijk vertrek en bijgevolg het zo snel mogelijk bijeenrapen van de nodige fondsen, is het dan ook opmerkelijk dat jullie akkoord gingen met het verkopen van jullie zaak voor slechts 6 miljoen Colombiaanse pesos, terwijl de inboedel minstens 2,5 keer meer waard was, en jullie hierdoor nog langer in Colombia moesten verblijven, des te meer jullie ook kennis hadden van meerdere geïnteresseerden.

Het is bovendien ook opvallend dat jullie na de verkoop van jullie zaak, geen enkel contact meer hadden met de persoon die de zaak overkocht (CGVS, p. 16; p. 21) en jullie duidelijk ongeïnteresseerd zijn in de mogelijke gevolgen die de situatie voor hem zouden kunnen betekenen. U had de persoon in kwestie ook niet op de hoogte gebracht van de afpersing (CGVS T., p. 11).

Jullie gedrag na de verkoop van jullie zaak roept verdere vragen op. Na de verkoop van jullie zaak op 15 februari kwamen jullie dan wel niet veel buiten, maar jullie zoon ging nog tot en met de tweede week van maart naar school (CGVS T., p. 18), waar u of uw vrouw hem ging ophalen (CGVS T., p. 22). Het feit dat jullie jullie zoon nog steeds naar school stuurden en dat uw vrouw daar systematisch zo'n uur op voorhand aanwezig was om hem op te halen, terwijl uw afpersers hadden laten weten dat ze wisten waar uw zoon naar school ging (CGVS [T.], p. 11), valt niet te rijmen met de vermeende angst die jullie ten aanzien van jullie afpersers koesteren.

Verder doet de handelswijze van het ELN zoals naar voor komt in uw relaas vragen oproepen. Zo geven zij jullie op 8 januari 2024 een brief met de eis om acht miljoen pesos te betalen. Echter is het opvallend dat zij vervolgens niets meer ondernemen om dit geld daadwerkelijk te verkrijgen. Zo staan er geen enkele gegevens of informatie in de brief die jullie in staat zou stellen om deze gevraagde som te betalen. Wat zij wilden bereiken met deze brief is dan ook geenszins duidelijk. Zeker gezien zij vervolgens gedurende de volgende maand niets van zich laten horen. Op 2 of 3 februari komen ze dan naar jullie winkel om jullie te herinneren aan hun eis, om vervolgens opnieuw niets meer te ondernemen om dit geld te verkrijgen of zelfs nog maar van zich te laten horen (CGVS, p. 10; CGVS T., p. 10 en 11). Uw vrouw bevestigt nogmaals dat jullie na 2 geen problemen meer hebben gekend (CGVS T., p. 21). Dat het ELN acht miljoen pesos van jullie zou eisen maar uiteindelijk maandenlang niets heeft ondernomen om dit geld daadwerkelijk vast te krijgen doet uw problemen met het ELN maar weinig geloofwaardig overkomen.

Ook bevestigen jullie dat er sinds jullie vertrek uit Colombia geen verdere problemen waren. (CGVS, p. 10; CGVS T., p. 12). Uw vrouw vertelt dat uw afpersers haar met T. aanspraken. Verder legt ze uit dat het makkelijk te achterhalen is wie de parking en de koffiezaak uitbaatte, omdat haar volledige naam op de aankoopbewijzen van de parking en koffiezaak staat (CGVS T., p. 23). Het is dan ook niet onlogisch te veronderstellen dat jullie afpersers haar volledige naam kenden. Indien de ELN werkelijk achter jullie vermeende afpersing zat en jullie op de hielen zat, kan men er dan ook van uit gaan dat zij in de mogelijkheid waren geweest om jullie op te sporen in Colombia of jullie sinds jullie vertrek te contacteren. Bijkomend dient ook vastgesteld te worden dat zowel uw ouders (CGVS, p. 8) als de grootouders en nicht (CGVS, p. 6) – deze laatsten hielpen bovendien af en toe in de zaak – van uw partner nog steeds op hetzelfde adres – het adres waar jullie in Colombia verbleven (CGVS, p. 5; CGVS T., p. 5) – wonen. Dat ook zij sinds jullie vertrek geen problemen ondervonden, ondersteunt verder de ongeloofwaardigheid van jullie relaas.

Gezien het geheel van bovenstaande feiten heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2,a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

U legde geen documenten neer die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

Uw paspoort en dat van uw kinderen alsook hun identiteitskaart (documenten 1 tot en met 6 groene map in administratief dossier) toont louter jullie identiteit aan, hetgeen hier niet meteen in vraag wordt gesteld.

De documenten gerelateerd aan uw zaak (document 8 groene map) tonen enkel het bestaan van jullie zaak aan, hetgeen niet meteen in vraag wordt gesteld.

U legt ook een brief van de ELN neer (document 7 groene map). Er dient echter vastgesteld te worden dat dit document niet kadert in een geloofwaardig relaas, waardoor de bewijswaarde ervan beperkt is. Om enige bewijskracht aan een document te ontlelen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en

plausibele verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Dit geldt des te meer voor informele en eenvoudig te fabriceren brieven als deze brief van het ELN.

Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelt u verder dat u vreest dat uw kinderen seksueel misbruikt worden of drugs zouden nemen omdat dit in Colombia heel normaal is. U voegt hieraan toe dat u zelf een trauma overhoudt aan seksueel misbruik (CGVS, p. 24). Gevraagd waar u het precies over heeft, verduidelijkt u dat u zelf van uw 6 tot uw 13 jaar misbruikt werd (CGVS, p. 24). Gevraagd of u zelf nog een bepaalde vrees koestert ten aanzien van de persoon die u misbruikte, geeft u aan van niet en dat deze persoon reeds overleden is (CGVS, p. 24). Gevraagd of u wat uw kinderen betreft de algemene situatie in Colombia bedoelt en geen specifieke, persoonlijke vrees in hun hoofd koestert die los staat van de motieven die hierboven reeds besproken werden, bevestigt u dat de hoofdreden hetgeen is dat hierboven reeds besproken werd en dat u hen niet wilt blootstellen aan de situatie in Colombia (CGVS, p. 25). Er dient geconcludeerd te worden dat u geen concrete, persoonlijke vrees in hoofd van uw kinderen weet aan te tonen.

Bijgevolg kan u evenmin een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aantonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij de schending van de materiële motiveringsplicht in.

Vooreerst hekelt verzoekster dat de verwerende partij de beslissing die zij jegens haar genomen heeft niet geïndividualiseerd heeft. Verzoekster stelt dat de verwerende partij uitgebreid de redenering herhaalt die ten grondslag ligt aan de beslissing die jegens haar echtgenoot is genomen en dat zij deze in de bestreden beslissing geheel overneemt.

Verder repliceert verzoekster op de motieven in de bestreden beslissing waar de verwerende partij stelt dat er tegenstrijdigheden zijn tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot en dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de wijze waarop de verkoop van de onderneming heeft plaatsgevonden. Ook betwist verzoekster het motief in de bestreden beslissing waar de verwerende partij de acties van het ELN ter discussie stelt.

Subsidiair vordert verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij hekelt dat de verwerende partij stelt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij verwijst daarbij een rapport van UNHCR van augustus 2023, waarin staat dat Colombia nog steeds te kampen heeft met een niet-internationaal gewapend conflict en dat subsidiaire bescherming moet worden overwogen afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval, waarbij de regio van herkomst en de aard van het geweld belangrijke factoren zijn. Verzoekster meent daarom dat de hervatting van de vijandelijkheden tussen het ELN en de Colombiaanse regering in haar regio van herkomst leidt tot de conclusie dat zij en haar gezin in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voegt geen stukken bij ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Op 5 augustus 2025 dient de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 10 april 2025.

4. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de

wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt daarom gesteld dat verzoeksters asielmotieven volledig zijn gebaseerd op de asielmotieven van haar echtgenoot.

De Raad stelt vast dat verzoekster dit niet betwist in haar verzoekschrift.

In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming die ten aanzien van de echtgenoot werd genomen, heeft de verwerende partij rekening gehouden met zowel de verklaringen van de echtgenoot als met deze van verzoekster. De Raad benadrukt in deze dat van familieleden, die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk persoonlijk onderhoud, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Aangezien duidelijk vast staat dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming verbindt aan dat van haar echtgenoot en dezelfde motieven inroept, mocht de verwerende partij in de bestreden beslissing de gedane vaststellingen ten aanzien van haar echtgenoot over te nemen.

6.2. In casu herneemt verzoekster in haar verzoekschrift dezelfde middelen en argumentatie zoals ontwikkeld in het verzoekschrift dat in hoofde van haar echtgenoot werd ingediend, gekend onder rolnummer 336 266.

6.3. Gelet op het voorgaande werden de zaken met rolnummers 336 266 en 336 273 tijdens de terechtzitting van 8 augustus 2025 samen opgeroepen. Hiertegen werd geen bezwaar gemaakt. Ze werden met akkoord van verzoekster en haar echtgenoot en gezamenlijk behandeld.

6.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 4 november 2025 met nr. 335 474 het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters echtgenoot verworpen. In dit arrest wordt gemotiveerd als volgt:

[...]

6.1. Verzoeker verklaarde dat hij en zijn echtgenote slachtoffer waren van afpersing en bedreiging. Bij terugkeer naar Colombia vreest verzoeker dat hij, zijn echtgenote of hun kinderen het slachtoffer zullen worden van hun bedreigers, van wie ze vermoeden dat het leden van het ELN zijn.

6.2. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende stukken neer (AD CGVS, map met documenten; stukken bij het verzoekschrift).

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

Verzoekers Colombiaans paspoort, alsook de Colombiaanse en Panamese paspoorten van zijn kinderen en hun Panamese identiteitskaart, bevestigen zijn identiteit en die van zijn kinderen. Deze elementen worden niet betwist, maar houden geen verband met zijn vluchtrelaas en kunnen een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken.

Wat betreft de administratieve documenten aangaande de koffiezaak en de parking, stelt de Raad in navolging van de verwerende partij vast dat deze documenten enkel het bestaan van hun zaak aantonen, hetgeen niet meteen in vraag wordt gesteld. Evenwel toont dit niet aan dat verzoeker en zijn echtgenote in hun zaak werden bedreigd door hun belagers, noch dat zij deze dienden te verkopen wegens hun vrees voor vervolging vanwege diezelfde belagers.

Wat betreft de brief van het ELN die verzoeker neerlegt, oordeelt de Raad in navolging van de verwerende partij dat aan zulke informele en eenvoudig te fabriceren brieven slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. Verzoeker betwist deze beoordeling overigens niet in zijn verzoekschrift.

Het nieuwsbericht van 10 maart 2025 aangaande een hervatting van de vijandelijkheden tussen het ELN en de Colombiaanse overheden in de deelstaat Catatumbo, dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, heeft niet rechtstreeks betrekking op verzoeker noch op de door hem voorgehouden gebeurtenissen.

De Raad benadrukt dat het louter citeren uit nieuwsberichten over het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat een verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Uit een algemene situatie kan niet worden afgeleid dat verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd in

de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., pt. 49). Het enkel voorleggen van landeninformatie van algemene aard die verder geen betrekking heeft op zijn persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met zijn eigen situatie en ingeroepen feiten en gebeurtenissen niet wordt aangetoond, volstaat niet. Verzoekers vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet dient in concreto aannemelijk te worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade. Dit neemt niet weg dat in het kader van de beoordeling of er bij terugkeer een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of het lijden van ernstige schade, de individuele en concrete omstandigheden van verzoeker, in zoverre geloofwaardig, moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

6.3. In casu wordt niet betwist dat in Colombia, blijkens de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, afpersing door gewapende criminele organisaties voorkomt en in de periode 2023-2024 is toegenomen. Deze toename van het aantal afpersingen heeft te maken met de groei en fragmentatie van de verschillende gewapende groeperingen en het feit dat niet elk lid toegang heeft tot dezelfde economische opportuniteiten, waardoor de lager geplaatste leden zich meer wenden tot afpersing. In rurale gebieden waar de overheid afwezig is, gaat afpersing gepaard met sociale controle.

Afpersing vindt ook steeds meer plaats in stedelijke gebieden, uitgevoerd door criminele bendes. Ze handelen vaak onder het mandaat van de gewapende groepen, zoals de Clan del Golfo of het ELN, in gebieden waar deze laatsten geen absolute controle hebben en waar ze hun illegale activiteiten delegeren aan lokale bendes. Voor het innen van het afpersingsgeld doen de bendes voornamelijk een beroep op jonge (minderjarige) rekruten. Afpersing wordt hier vaak gepresenteerd als een veiligheidsdienst, "om te voorkomen dat de groep u berooft of vermoordt", of om bewoners te beschermen tegen aanvallen van een andere groep. Wanneer iemand een bedrijf opent, zal een criminele groep hen vragen om te betalen om hun veiligheid te garanderen, anders dreigen ze hen aan te vallen. Iedereen met een commerciële activiteit dreigt hiervan slachtoffer te worden, gaande van informele verkopers tot grote bedrijven. Er is een aanzienlijke stijging van het aantal afpersingen in stedelijke gebieden maar volgens een onderzoek van PARES kan deze toename ook deels het gevolg zijn van een toename van het aantal meldingen, wat een reactie zou kunnen zijn op de vele campagnes van de autoriteiten om meldingen te stimuleren volgens de onderzoekers. De meest gebruikte afpersingsmethode is volgens een analyse van PARES begin 2024, via telefoongesprekken, directe betalingen, en sociale netwerken. Afpersing gebeurt ook vaak telefonisch vanuit de gevangenis waarbij de afperser zich baseert op informatie verzameld door bronnen buiten de gevangenis of via sociale media. Het bedrag dat wordt geëist, wordt bepaald in verhouding tot de economische activiteit van het slachtoffer (Cedoca, "COI Focus. Colombia. Veiligheidssituatie", 10 april 2025, p. 45-47).

Het ELN (Ejército de Liberación Nacional) is de laatste guerrilla beweging die in Colombia actief is. De groepering maakt zich schuldig aan misdrijven en terreur, zowel tegen de Colombiaanse staat als tegen Colombiaanse burgers. De ELN wordt in de Europese Unie beschouwd als een terroristische organisatie (UNHCR "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia", augustus 2023, p. 27-30; EUAA, "Colombia Country Focus", december 2022, p. 59-63; COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 10 april 2025, p. 29).

Na lezing van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote en de door hen neergelegde documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie over afpersingspraktijken in Colombia, moet evenwel worden vastgesteld dat de beweerdde vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden gemaakt.

De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoeker en zijn echtgenote doorheen hun verklaringen een gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken wegens een gebrek aan geloofwaardigheid.

In de bestreden beslissing wordt, onder meer, geoordeeld dat (i) verzoekers relaas en dat van zijn partner enkele tegenstrijdigheden bevatten over de gebeurtenissen die op 8 januari 2024 plaatsvonden, (ii) hun verklaringen over de feiten van februari 2024 tegenstrijdigheden bevatten en weinig aannemelijk zijn; en er vragen kunnen worden gesteld bij (iii) de verkoop van hun zaak en bij (iv) de handelwijze van het ELN.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft.

6.4. Vooreerst kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat de relazen van verzoeker en zijn echtgenote opmerkelijke tegenstrijdigheden bevatten over de gebeurtenissen die op 8 januari 2024 zouden hebben plaatsgevonden. De bestreden beslissing stelt in dit verband terecht als volgt: “Zo vertelt u dat u op 8 januari 2024 de parking opende en dat jullie een envelop zagen liggen. U vertelt verder dat u die envelop opende en de brief erin zag. U toonde deze brief vervolgens ook aan uw vrouw (CGVS, p. 12). Uw vrouw vertelt ook dat jullie samen de parking binnen gingen en de envelop zagen liggen. Echter vertelt zij dat zij de envelop opraapte en opende en daarna aan u toonde (CGVS [T.], p. 10; p. 14).”

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij en zijn echtgenote duidelijk hebben aangegeven dat zij dit document tegelijk hebben aangetroffen toen zij hun garage openden, gaat verzoeker geheel voorbij aan de kern van het motief, met name dat er een tegenstrijdigheid is in de verklaringen over wie dan wel de envelop opende en aan de ander toonde, en bijgevolg weet hij deze tegenstrijdigheid niet te verklaren.

Verzoeker betoogt verder dat hun reacties gemengd waren – zo was zijn partner emotioneler, terwijl hij zich terughoudend en afstandelijker opstelde – en dat het geheugen van iedere persoon wordt hersteld en beïnvloed door zijn emoties en de uiting ervan. Dergelijke summiere en ongestaafe uitleg kan geenszins dienen als verschoningsgrond en verduidelijkt nog steeds niet waarom verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over wie de envelop opende en aan de ander toonde. Verzoeker kan met dit betoog bijgevolg geen afbreuk doen aan het voorgaande motief van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog meent dat de door de verwerende partij aangevoerde tegenstrijdigheid niet voldoende is om het bestaan van dit document in twijfel te trekken, benadrukt de Raad dat het bestaan van het document op zich niet in twijfel wordt getrokken, maar wel de bewijswaarde en de bewijskracht ervan. In dit verband wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel. Daarbij wordt aangestipt dat in de eerste plaats aan zulke informele en eenvoudig te fabriceren brieven slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht en dat, in de tweede plaats, deze brief met beperkte bewijswaarde in casu evenwel niet wordt ondersteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen zodat er geen bewijskracht kan aan worden ontleend. Verzoeker brengt geen elementen of argumenten bij die hierover anders doen denken.

Ook over de uiteenlopende verklaringen aangaande hun gedrag en de maatregelen die zij al dan niet namen als gevolg van het incident van 8 januari 2024, weet verzoekers betoog in het verzoekschrift niet te overtuigen. Wederom stelt hij dat het geheugen van iedere persoon wordt beïnvloed door zijn emoties en de uiting ervan. Dat hun reacties tegengesteld zijn, vormt volgens hem geen tegenstrijdigheid die hun geloofwaardigheid ondermijnt, maar enkel een weerspiegeling van hun persoonlijkheid: kalm en bedachtzaam voor verzoeker, en emotioneel voor zijn echtgenote.

In de bestreden beslissing wordt evenwel terdege als volgt gemotiveerd:

“Ook wat jullie reactie op de gebeurtenis betreft geven jullie een uiteenlopend beeld. Zo verklaart u dat jullie na het openen van de envelop hier verder geen aandacht meer aan besteedden (CGVS, p. 12) en dat jullie geen maatregelen namen na ontvangst van de brief (CGVS, p. 13). Uw vrouw daarentegen vertelt dat ze bij het openen van de brief in shock verkeerde en dat jullie beiden bevroren waren toen zij u de brief toonde (CGVS [T.], p. 10). Ze vertelt verder dat jullie de rest van 8 januari alsook de volgende dagen in shock verkeerden. Ook leed uw vrouw aan paniekaanvallen en zou u getracht hebben haar te kalmeren door te vertellen dat het wellicht een mop was. Uw vrouw las de brief echter elke dag opnieuw. Ze vertelt verder dat de tijd erna wel weer normaal verliep, maar dat jullie wel nog altijd bang waren om bedreigd te worden of dat het geld opgeëist ging worden en dat het niet meer zoals vroeger was. Haar paniekaanvallen en depressie waren zelfs zo ernstig dat haar grootmoeder dacht dat jullie huwelijksproblemen kenden (CGVS [T.], p. 10-11; p. 15). Volgens uw vrouw leefden jullie in januari en februari in angst en waren jullie er continu over aan het nadenken (CGVS [T.], p. 16). Opvallend verder is dat uw vrouw ook verklaart dat u het het zwaarst te verduren kreeg in de periode van begin januari tot februari aangezien u niet alleen voor de zaak moest zorgen, maar ook voor uw vrouw (CGVS [T.], p. 16). Bovendien verklaart uw vrouw verder dat jullie de uren

van de koffiezaak veranderden. Daar waar deze vroeger tot 20u open bleef, werd deze na de feiten van 8 januari doorgaans rond 16 à 17 uur gesloten (CGVS [T.], p. 15). Ook zouden jullie een knuppel en pepperspray gekocht hebben en het nummer van de lokale politie opgeschreven hebben (CGVS [T.], p. 16). Deze uiteenlopende verklaringen aangaande jullie gedrag en de maatregelen die jullie al dan niet namen ten gevolge van het incident vallen moeilijk met elkaar te rijmen en getuigen van weinig doorleefdheid.”

Het betoog dat hun reacties op het incident van 8 januari 2024 verschillend waren, gaat voorbij aan de kern van het motief. In dit motief wordt hen niet verweten dat hun reacties op de brief uiteenlopend waren, maar wel dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over hun eigen reactie en gedrag en dat van hun partner, alsook de maatregelen die zij al dan niet namen als gevolg van het incident, geheel niet consistent zijn, moeilijk met elkaar te rijmen zijn en daardoor getuigen van weinig doorleefdheid. Zo verklaarde verzoekers echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud zeer duidelijk dat zij allebei gedurende meerdere dagen in shock verkeerden nadat zij de brief ontdekten, dat zij in angst leefden en dat het net verzoeker degene was die het het zwaarst te verduren kreeg (NPO partner, p.10-11). Ook verklaarde verzoekers echtgenote dat zij de openingsuren van de koffiezaak veranderden, een knuppel en pepperspray kochten en het nummer van de lokale politie opschreven (NPO partner, p. 15 en 16). Dit staat helemaal haaks op verzoekers verklaringen dat hij en zijn echtgenote “na het openen van de envelop hier verder geen aandacht aan besteedden” en dat zij “geen maatregelen namen na ontvangst van de brief” (NPO verzoeker, p.12 en 13). Hoewel kan worden ingezien dat twee personen gebeurtenissen anders beleven en emoties op een andere manier uiten, moet worden opgemerkt dat de discrepanties in hun verklaringen dermate groot zijn dat dit betoog hiervoor geen afdoende verklaring kan vormen. Verzoekers betoog dat hun afwijkende reacties hun persoonlijkheid weerspiegelen en geen tegenstrijdigheid kunnen vormen, verklaart nog steeds niet de grote inconsistentie tussen hun verklaringen over hun reacties, gedragingen en maatregelen na het incident. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen verder geenszins details die onderhavig zijn aan subjectieve indrukken, maar wel kernelementen waarop hun beschermingsverzoek is gesteund, zoals het verloop van de gebeurtenissen sinds het ontvangen van de brief. Door te stellen dat de verschillen in hun verklaringen slechts een weerspiegeling zijn van hun emoties, trachten zij het gebrek aan samenhang in hun gezamenlijke relaas te minimaliseren, zonder de vastgestelde tegenstrijdigheden wezenlijk te weerleggen. De verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de beweemde nuanceringsen die verzoeker post factum tracht aan te brengen.

6.5. Voorts kan in de bestreden beslissing nog worden gelezen dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote wat betreft de gebeurtenissen van 2 of 3 februari 2024 eveneens tegenstrijdigheden bevatten en weinig aannemelijk zijn. Zo wordt terdege vastgesteld: “Gevraagd of er nog andere mensen aanwezig waren op het moment dat uw vrouw aangesproken werd, verklaart u van niet (CGVS, p. 14). Uw vrouw daarentegen verklaart dat haar grootmoeder haar die dag aan het helpen was in de koffiezaak en dat zij met klanten bezig was en dus niets gezien heeft (CGVS [T.], p. 17). Volgens haar bevond zij zich, in tegenstelling tot wat u beweert, niet alleen in de zaak. Ook verklaart u dat uw vrouw voor de rest van de dag bij u bleef (CGVS, p. 14). Uw vrouw verklaart dat zij nog tot rond 15 uur bij u bleef maar dan naar huis vertrok. U bleef toen nog ter plaatse tot 20u30 (CGVS [T.], p. 18). Gevraagd of jullie na die gebeurtenis specifieke voorzorgen namen, verklaart u van niet en dat u niet naar de politie ging omdat deze corrupt is (CGVS, p. 15). Verduidelijkt dat voorzorgen in brede zin geïnterpreteerd mag worden en gevraagd of er iets veranderde aan jullie manier van leven na begin februari, verklaart u van niet, dat jullie enkel van jullie huis naar het werk gingen en anders niet meer buiten kwamen (CGVS, p. 15). Uw vrouw daarentegen vertelt in haar relaas dat jullie besloten om de koffiezaak maar tot 17 uur open te houden en dat zij jullie zoon ook vroeger ging afhalen op school. Daarbij wachtte ze aan de deur en bleef ze soms 30 à 40 minuten wachten. Ze voegt hieraan toe dat ze echt getraumatiseerd was (CGVS [T.], p. 11). Wat later stelt ze dat ze uw zoon een uur op voorhand ging ophalen (CGVS [T.], p. 18). Wederom leggen jullie uiteenlopende verklaringen af over het verloop van deze dag alsook jullie gedrag, hetgeen blijkt geeft van weinig doorleefdheid en jullie geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Opvallend verder is dat uw vrouw verklaart dat zij na het vertrek van de twee mannen stond te trillen en huilen en een vreselijke paniekaanval kreeg (CGVS [T.], p. 17). U kwam zo'n 5 à 10 minuten (CGVS [T.], p. 17) à een kwartier (CGVS [T.], p. 11) na de feiten aan. Uw vrouw verklaart verder ook dat haar grootmoeder aanwezig was, maar dat zij niets gemerkt heeft. Uw vrouw zou terug naar binnen zijn gegaan maar niets gezegd hebben aan haar grootmoeder. Ze heeft haar grootmoeder tot op de dag van vandaag nog niets verteld (CGVS [T.], p. 17). De koffiezaak werd wel meteen gesloten (CGVS [T.], p. 11). Dat de grootmoeder van uw partner van de hele zaak niets gemerkt zou hebben ondanks het plotse sluiten van de koffiezaak en de paniekaanval en het huilen van uw partner en zonder vragen naar huis zou zijn vertrokken, is weinig aannemelijk.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de bovenstaande motieven uit de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen, waardoor deze integraal worden bijgetreden. Door louter te stellen dat hij niet aanwezig was en dat er geen directe getuigen waren omdat zijn echtgenote werd aangesproken op de parkeerplaats en buiten het café waar de grootmoeder was, doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing waarbij wordt gewezen op verschillende pertinente en relevante tegenstrijdigheden wat betreft de gebeurtenissen in februari. Bovendien

is verzoekers betoog dat er geen directe getuigen waren louter een post factum-verklaring, die evenmin een uitleg biedt voor de tegenstrijdige verklaringen over de het al dan niet aanwezig zijn van de grootmoeder van zijn echtgenote in de zaak. Evenmin verheldert verzoeker hiermee de overige aangehaalde tegenstrijdigheden. Aldus brengt verzoeker geen concreet element of argument aan om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft het motief in de bestreden beslissing aangaande de uiteenlopende verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over het moment waarop de twee ELN-mannen naar verzoekers echtgenote kwamen en of verzoeker zijn zoon naar school had gebracht of opgehaald, is de Raad van oordeel dat dit motief overtoollig is. De overige hierboven geciteerde bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over de feiten van februari eveneens enkele tegenstrijdigheden bevatten alsook weinig aannemelijk zijn. Verzoekers betoog, overigens opnieuw deels gebaseerd op het emotionele karakter van (de verklaringen van) zijn echtgenote waarmee hij het gebrek aan samenhang in hun gezamenlijke relaas tracht te minimaliseren, kan hierop geen ander licht werpen.

6.6. Vervolgens kan de verwerende partij worden bijgetreden in haar oordeel dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de wijze waarop de verkoop van de onderneming heeft plaatsgevonden. Wat betreft de prijs voor de verkoop van de zaak licht verzoeker in voorliggend verzoekschrift toe dat hij en zijn echtgenote met spoed hebben gehandeld, omdat zij hadden besloten hun zaak te beëindigen en het land te verlaten, zodat zij het geld nodig hadden om hun reis te financieren. Evenwel voert verzoeker hiermee geen dienstig verweer waar in de bestreden beslissing terdege het volgende wordt gesteld: "Zo stelt uw vrouw dat er al meerdere mensen hadden laten weten geïnteresseerd te zijn om de zaak over te kopen moesten jullie dit ooit beslissen (CGVS T., p. 11). Ook deed de zaak het goed en was het ideaal gelegen (CGVS T., p. 11). De inboedel van de winkel schatte uw vrouw op zo'n 15 à 20 miljoen Colombiaanse pesos (CGVS T., p. 13). Toch gingen jullie akkoord met het verkopen van jullie zaak voor 6 miljoen Colombiaanse pesos (CGVS T., p. 20). Jullie vliegtickets kochten jullie pas in de tweede week van maart omdat jullie nog wat spullen dienden te verkopen om deze te kunnen financieren (CGVS T., p. 20). De vliegtickets kostten jullie uiteindelijk 20 miljoen Colombiaanse pesos (CGVS, p. 20-21). Met het oog op een zo spoedig mogelijk vertrek en bijgevolg het zo snel mogelijk bijeenrapen van de nodige fondsen, is het dan ook opmerkelijk dat jullie akkoord gingen met het verkopen van jullie zaak voor slechts 6 miljoen Colombiaanse pesos, terwijl de inboedel minstens 2,5 keer meer waard was, en jullie hierdoor nog langer in Colombia moesten verblijven, des te meer daar jullie ook kennis hadden van meerdere geïnteresseerden." Louter herhalen dat zij het geld nodig hadden om hun reis te financieren, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote zelf verklaarden dat mensen hen reeds hadden verteld dat zij geïnteresseerd waren in hun zaak, moesten zij deze ooit verkopen en dat hun zaak het goed deed (NPO, p.17; NPO echtgenote, p.11). Indien geïnteresseerden zich reeds kenbaar gemaakt hadden, is het weinig aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote de zaak voor dit bedrag zouden verkopen, en niet meer moeite zouden doen om ze voor een hoger bedrag te (proberen) verkopen, te meer verzoeker en zijn echtgenote hun vlucht uit Colombia dienden uit te stellen omdat ze het geld voor de vliegtickets nog niet hadden bijeengeraapt.

In de bestreden beslissing wordt verder nog terecht gesteld: "Het is bovendien ook opvallend dat jullie na de verkoop van jullie zaak, geen enkel contact meer hadden met de persoon die de zaak overkocht (CGVS, p. 16; p. 21) en jullie duidelijk ongeïnteresseerd zijn in de mogelijke gevolgen die de situatie voor hem zouden kunnen betekenen. U had de persoon in kwestie ook niet op de hoogte gebracht van de afpersing (CGVS T., p. 11)." Wat betreft het lot van de koper en de mogelijke gevolgen die de situatie voor hem zou kunnen hebben, stelt verzoeker in voorliggend verzoekschrift louter dat afpersing een veelvoorkomende praktijk is in het land, en met name in de regio waar zij woonden, waardoor het niet uitmaakt aan wie ze deze zaak verkocht hadden, aangezien deze persoon ook het doelwit wordt van bedreigingen door deze gewapende groep.

Dit neemt niet weg dat het opmerkelijk blijft dat verzoeker en zijn echtgenote de koper niet op de hoogte zouden brengen van de reeds lopende afpersing en geen enkel contact meer zouden hebben met de koper na de verkoop van hun zaak (NPO, p. 16, 21), te meer familieleden van verzoekers echtgenote nog in het huis wonen waar zij vroeger verbleven hebben voor hun vertrek uit het land (NPO, p.5; NPO echtgenote, p.5). Dat verzoeker en zijn echtgenote niet zouden willen weten of de huidige eigenaar van de zaak gelijkaardige problemen kent, en of, niet onbelangrijk, de leden van het ELN nog zijn langsgekomen bij de zaak en naar hen hebben gevraagd, is weinig aannemelijk. Van iemand die zijn/haar land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen mag wel degelijk worden verwacht dat deze zich op zijn minst zouden informeren naar de eventuele komst van het ELN naar de zaak en/of het ELN nog zou hebben gevraagd naar verzoeker of zijn echtgenote. Redelijkerwijze mag van een verzoeker worden gevraagd dat hij de evolutie van zijn persoonlijke problemen opvolgt, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een vrees voor vervolging doen ontstaan. In het licht van de door verzoeker en zijn echtgenote geschetste omstandigheden en beweerde nood aan internationale bescherming getuigt dit nalaten wel degelijk van een gebrek aan interesse, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen.

Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, blijkt uit de verklaringen van verzoekers echtgenote dat zij de koper niet op de hoogte hadden gebracht van de problemen die zij gekend hadden (NPO echtgenote, p.11). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt enkel dat hij de koper wel op de hoogte bracht van hun vertrek van die plek en dat hij dit tegen niemand mocht zeggen (NPO, p. 21). In de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote kan de Raad verder lezen dat zij verklaarde: “Ik heb wel verteld tegen meneer dat we ging vertrekken maar ik heb hem toevertrouwd, het is misschien wreed dat ik niets heb gezegd waarom, maar ik heb gezegd kijk wij vertrekken maar zeg het aub tegen niemand.” (NPO echtgenote, p.19). Hieruit kan enkel worden afgeleid dat ze de koper alleen heeft toevertrouwd dat ze gingen vertrekken en dat hij dit aan niemand mocht zeggen, waarbij ze aangeeft dat het misschien wreed was om de koper niet te zeggen waarom ze vertrokken. Uit deze verklaringen kan geenszins worden afgeleid dat “de koper willens en wetens bezit genomen heeft van de onderneming en goed op de hoogte was van het feit dat verzoeker en zijn echtgenote het slachtoffer waren geworden van pogingen tot afpersing en bedreigingen jegens zijn familie” zoals verzoeker in het verzoekschrift opeens beweert.

In de bestreden beslissing wordt nog aangehaald: “Jullie gedrag na de verkoop van jullie zaak roept verdere vragen op. Na de verkoop van jullie zaak op 15 februari kwamen jullie dan wel niet veel buiten, maar jullie zoon ging nog tot en met de tweede week van maart naar school (CGVS [T.], p. 18), waar u of uw vrouw hem ging ophalen (CGVS [T.], p. 22). Het feit dat jullie jullie zoon nog steeds naar school stuurden en dat uw vrouw daar systematisch zo’n uur op voorhand aanwezig was om hem op te halen, terwijl uw afpersers hadden laten weten dat ze wisten waar uw zoon naar school ging (CGVS T., p. 11), valt niet te rijmen met de vermeende angst die jullie ten aanzien van jullie afpersers koesteren.” Wat betreft de houding van verzoeker en zijn echtgenote om hun kind naar school te blijven sturen, kan verzoeker zich niet vinden in de motivering van de verwerende partij dat dit onverenigbaar is met een gegronde vrees voor bedreigingen vanwege het ELN. Hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn echtgenote, waarin zij uitlegt dat zij hun zoon nog naar school liet gaan en welke maatregelen zij hierbij nam. Ook betoogt hij dat er hem geen vragen gesteld werden over de vraag of zijn kind naar school mocht blijven gaan. Evenwel gaat verzoeker hiermee voorbij aan de argumentatie in de bestreden beslissing waar terdege wordt gemotiveerd dat het feit dat verzoeker en zijn echtgenote hun zoon nog steeds naar school stuurden, terwijl hun afpersers net hadden laten weten dat ze wisten waar hun zoon schoolliep, niet te rijmen valt met de vermeende angst die zij ten aanzien van hun afpersers koesteren. Verzoekers betoog dat hij en zijn echtgenote hun kinderen niet ongerust wilden maken, wat hun houding om hun zoon tot een week voor hun vertrek naar school te laten gaan rechtvaardigt, overtuigt niet gelet op de ernst van de beweerde bedreigingen. Hetzelfde geldt waar verzoeker stelt dat hun angst terecht was, aangezien hun zoon moeite heeft om zich aan te passen aan het leven in België en hij een moeilijke start op school heeft. Evenwel is de situatie in België niet relevant voor de beoordeling van hun vrees voor vervolging in hun land van herkomst. Waar verzoeker nog hekelt dat hem niet werd gevraagd of zijn kind naar school mocht blijven gaan, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat hij wel degelijk werd bevraagd over de schoolgang van zijn kinderen, dat hij verklaarde dat hun kinderen nog tot één week voor hun vertrek uit het land naar school gingen (NPO, p.15-16) en dat de mannen van het ELN aan zijn echtgenote hadden gezegd dat zij wisten waar hun kinderen naar school gingen (NPO, p.18). Uit de verklaringen van verzoeker én van zijn echtgenote blijkt bijgevolg duidelijk dat zij hun kinderen naar school bleven sturen na de problemen. Dat verzoeker hierover niet exact dezelfde vraag kreeg gesteld als zijn echtgenote, doet hieraan geen afbreuk. Overigens dient er op te worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te ‘sturen’. Ook maakt verzoeker niet duidelijk welke vragen hem hadden moeten worden gesteld en hoe dit van invloed zou zijn geweest op de motieven in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt daarom terdege besloten dat het gegeven dat zij hun kinderen naar school bleven sturen, ondanks de bedreigingen en het feit dat hun belagers zeiden dat ze wisten waar hun kinderen naar school gingen, niet te rijmen valt met de vermeende angst die zij ten aanzien van hun belagers koesteren.

6.7. Voorts kan verzoeker zich niet vinden in de motivering in de bestreden beslissing waarbij de verwerende partij stelt dat de acties van het ELN ter discussie staan. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: “Verder doet de handelswijze van het ELN zoals naar voor komt in uw relaas vragen oproepen. Zo geven zij jullie op 8 januari 2024 een brief met de eis om acht miljoen pesos te betalen. Echter is het opvallend dat zij vervolgens niets meer ondernemen om dit geld daadwerkelijk te verkrijgen. Zo staan er geen enkele gegevens of informatie in de brief die jullie in staat zou stellen om deze gevraagde som te betalen. Wat zij wilden bereiken met deze brief is dan ook geenszins duidelijk. Zeker gezien zij vervolgens gedurende de volgende maand niets van zich laten horen. Op 2 of 3 februari komen ze dan naar jullie winkel om jullie te herinneren aan hun eis, om vervolgens opnieuw niets meer te ondernemen om dit geld te verkrijgen of zelfs nog maar van zich te laten horen (CGVS, p. 10; CGVS [T.], p. 10 en 11). Uw vrouw bevestigt nogmaals dat jullie na 2 geen problemen meer hebben gekend (CGVS [T.], p. 21). Dat het ELN acht miljoen pesos van jullie zou eisen maar uiteindelijk maandenlang niets heeft ondernomen om dit geld daadwerkelijk vast te krijgen doet uw problemen met het ELN maar weinig geloofwaardig overkomen.”

De Raad kan deze analyse van de verwerende partij gelet op de objectieve landeninformatie over de in Colombia actieve gewapende groeperingen en hun meedogenloze aanpak, volledig onderschrijven. Verzoeker slaagt er niet in hierover anders te doen denken. Verzoeker betoogt dat er tussen de brief en het bezoek van de twee ELN-persoon minder dan vier weken zaten, en niet maanden. De Raad stelt vast dat verzoeker uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Zo zitten er tussen de twee incidenten inderdaad minder dan vier weken, maar de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing terdege vast dat het ELN bij de brief van 8 januari 2024 geen gegevens of informatie achterliet die verzoeker en zijn echtgenote in staat zou stellen om de gevraagde som te betalen, dat zij met het bezoek van de twee ELN-persoon dan wel herinnerd werden aan de eis van het ELN, maar dat het ELN opnieuw niets meer heeft ondernomen om dit geld te krijgen of zelfs nog maar van zich te laten horen en dit tot aan hun vertrek. Zo werd verzoeker en zijn echtgenote opnieuw geen enkele gegevens of informatie verschaft over het betalingsverzoek. Dat verzoeker en zijn echtgenote sinds de eerste bedreiging, begin januari 2024, tot aan hun vertrek, eind maart 2024, en dus wel degelijk maandenlang, nooit enige informatie zouden hebben gekregen over hoe ze dan wel dienden te betalen, doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vermeende vrees voor vervolging vanwege het ELN. Door in voorliggend verzoekschrift verder te stellen dat het bezoek was bedoeld om hen te intimideren en om aan te tonen dat zij informatie hadden, onder meer hun woonplaats en de school van hun kind, en dat het 'gaat om een verlangen om de slachtoffers van deze afpersingspraktijken te intimideren', kan verzoeker geen ander licht werpen op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Zoals door de verwerende partij wordt gesteld, is het maar weinig aannemelijk dat het ELN acht miljoen pesos van hen zou eisen maar uiteindelijk maandenlang niets heeft ondernomen om dit geld daadwerkelijk vast te krijgen of hierover concrete aanwijzingen te verschaffen.

In de bestreden beslissing wordt nog terdege aangestipt: "Ook bevestigen jullie dat er sinds jullie vertrek uit Colombia geen verdere problemen waren. (CGVS, p. 10; CGVS T., p. 12). Uw vrouw vertelt dat uw afpersers haar met T. aanspraken. Verder legt ze uit dat het makkelijk te achterhalen is wie de parking en de koffiezaak uitbaatte, omdat haar volledige naam op de aankoopbewijzen van de parking en koffiezaak staat (CGVS T., p. 23). Het is dan ook niet onlogisch te veronderstellen dat jullie afpersers haar volledige naam kenden. Indien de ELN werkelijk achter jullie vermeende afpersing zat en jullie op de hielen zat, kan men er dan ook van uit gaan dat zij in de mogelijkheid waren geweest om jullie op te sporen in Colombia of jullie sinds jullie vertrek te contacteren. Bijkomend dient ook vastgesteld te worden dat zowel uw ouders (CGVS, p. 8) als de grootouders en nicht (CGVS, p. 6) – deze laatsten hielpen bovendien af en toe in de zaak – van uw partner nog steeds op hetzelfde adres – het adres waar jullie in Colombia verbleven (CGVS, p. 5; CGVS T., p. 5) – wonen. Dat ook zij sinds jullie vertrek geen problemen ondervonden, ondersteunt verder de ongeloofwaardigheid van jullie relaas."

De Raad beaamt dat het niet onlogisch is te veronderstellen dat het ELN de volledige naam van verzoekers echtgenote kende en dat indien het ELN werkelijk achter de vermeende afpersing zat en hen op de hielen zat, men er van kan uitgaan dat zij in de mogelijkheid waren geweest om verzoeker en zijn echtgenote op te sporen in Colombia of hen sinds hun vertrek te contacteren. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet blijkt dat het ELN hen op hun thuisadres is komen zoeken, hoewel zij in staat waren hen op te sporen. Evenmin blijkt dat het ELN hen heeft gecontacteerd sinds hun vertrek. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, blijkt verder uit verzoekers verklaringen dat familieleden van zijn echtgenote, van wie sommigen ook af en toe in de zaak hielpen, nog steeds op hetzelfde adres – het adres van verzoeker en zijn echtgenote – wonen. Dat deze familieleden nooit problemen gekend hebben (NPO, p. 5: NPO echtgenote, p. 5), noch dat de leden van ELN nog zijn komen vragen naar verzoeker en zijn partner bij hun familieleden aldaar, werpt ernstige vragen op over de geloofwaardigheid van de situatie zoals die door verzoeker is geschetst. Door in het verzoekschrift te stellen dat het ELN enkel in Colombia opereert en dat hun familieleden geen economische activiteiten uitoefenen waarmee zij het ELN zouden kunnen financieren, in tegenstelling tot verzoeker en zijn echtgenote, gaat verzoeker wederom voorbij aan de kern van het motief, met name dat het ELN hen niet verder heeft gecontacteerd sinds hun vertrek, hoewel zij daartoe in de mogelijkheid waren.

6.8. Voorts komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van de door hem afgelegde verklaringen, het opwerpen van verschoningsgronden, het volharden in zijn verklaringen en het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal, zonder de motieven in concreto te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

6.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, niet worden aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote in acht genomen, gezien in hun onderlinge samenhang en in het licht van de beschikbare landeninformatie in het kader van een integrale afweging, acht de Raad de hierboven besproken bevindingen van de verwerende partij, met uitzondering van het overtuigend motief, voldoende pertinent en determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht en dat zijn algemene geloofwaardigheid niet is komen vast te staan. Deze bevindingen moeten als een geheel worden gelezen en

niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de bevindingen op grond waarvan de verwerende partij oordeelt dat het vluchtrelaas niet aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij en zijn echtgenote Colombia hebben verlaten omdat zij worden afgeperst en bedreigd door het ELN. Een gegronde vervolgingsvrees bij terugkeer voor de beweerde bedreigers van het ELN kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote in acht genomen, samen met de door hen neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat de door hen aangehaalde afpersing en bedreigingen door ELN in Armenia, gelegen in het departement Quindio van Colombia, niet aannemelijk maken en bijgevolg evenmin aannemelijk maken dat zij hierdoor ernstige problemen riskeren in geval van terugkeer.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet.

[...]"

Verzoekster laat verder volgend motief in de bestreden beslissing ongemoeid: "Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelt u verder dat u vreest dat uw kinderen seksueel misbruikt worden of drugs zouden nemen omdat dit in Colombia heel normaal is. U voegt hieraan toe dat u zelf een trauma overhoudt aan seksueel misbruik (CGVS, p. 24). Gevraagd waar u het precies over heeft, verduidelijkt u dat u zelf van uw 6 tot uw 13 jaar misbruikt werd (CGVS, p. 24). Gevraagd of u zelf nog een bepaalde vrees koestert ten aanzien van de persoon die u misbruikte, geeft u aan van niet en dat deze persoon reeds overleden is (CGVS, p. 24). Gevraagd of u wat uw kinderen betreft de algemene situatie in Colombia bedoelt en geen specifieke, persoonlijke vrees in hun hoofde koestert die los staat van de motieven die hierboven reeds besproken werden, bevestigt u dat de hoofdreden hetgeen is dat hierboven reeds besproken werd en dat u hen niet wilt blootstellen aan de situatie in Colombia (CGVS, p. 25). Er dient geconcludeerd te worden dat u geen concrete, persoonlijke vrees in hoofde van uw kinderen weet aan te tonen."

Alles in acht genomen, kan voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

7.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, EUAA, "Colombia Country Focus" van december 2022 en de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 10 april 2025, zet de verwerende partij in de aanvullende nota's van 13 juni 2025 het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven. Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad acht deze actualisatie van de landeninformatie en de daaruit volgende analyse correct en pertinent. De analyse wordt bijgevolg integraal overgenomen.

In casu wordt vooreerst, gelet op de actuele beschikbare landeninformatie ter beschikking gesteld van de Raad, niet betwist dat er zich in Colombia binnenlandse gewapende conflicten afspelen tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat deze gewapende conflicten zich over het gehele grondgebied van Colombia uitspreiden, maar wel dat ze zich afspelen op het platteland van een aantal geografische gebieden, in casu een beperkt aantal departementen.

De Raad merkt in dit verband dat om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict", er rekening moet worden gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43). Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger uit Colombia dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Gelet op haar verklaringen over haar herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Quindio, verzoeksters regio van herkomst, worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in dit departement sprake is van een gewapend conflict. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de analyse, zoals weergegeven in de aanvullende nota, gestoeld is niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waar verzoekster naar verwijst, met name een UNHCR-rapport van 2023 en nieuwsartikel van 2025, is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota steunt. Verzoekster brengt geen concrete elementen of overtuigende elementen aan die de gemaakte analyse kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in het departement Quindio sprake zou zijn van een gewapend conflict én willekeurig geweld in de zin van de rechtspraak van het Hof. Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in Quindio, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7.3. Verzoekster maakt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Quindio, haar regio van herkomst en bestemming, een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO